

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 18 lipca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio — Włochy) — Sky Italia Srl przeciwko Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

(Sprawa C-234/12) ⁽¹⁾

(Telewizyjna działalność nadawcza — Dyrektywa 2010/13/UE — Artykuł 4 ust. 1 i art. 23 ust. 1 — Spoty reklamowe — Przepisy krajowe przewidujące dla nadawców telewizji kodowanej niższy maksymalny udział procentowy czasu emisji przeznaczanego na reklamy od maksymalnego udziału procentowego przewidzianego dla nadawców telewizji niekodowanej — Równość traktowania — Swoboda świadczenia usług)

(2013/C 260/26)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sky Italia Srl

Druga strona postępowania: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

przy udziale: Reti Televisive Italiane (RTI) SpA, Maria Iaccarino

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio — Wykładnia art. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (Dz.U. L 95, s. 1) — Wykładnia art. 49 TFUE, 56 TFUE i 63 TFUE oraz art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z art. 10 EKPC w świetle orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka — Maksymalny udział procentowy czasu nadawania przeznaczanego na reklamy — Przepisy krajowe przewidujące niższy maksymalny udział procentowy dla kanałów telewizji płatnej od maksymalnego udziału procentowego przewidzianego dla innych kanałów

Sentencja

Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych), zasadę równego traktowania i art. 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że co do zasady nie sprzeciwiają się one przepisom krajowym, takim jak te sporne w postępowaniu głównym, które dla nadawców telewizji kodowanej przewidują limity godzinowe czasu

antenowego przeznaczanego na reklamy telewizyjne niższe od określonych dla nadawców telewizji niekodowanej, o ile zachowana zostaje zasada proporcjonalności, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 217 z 21.7.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 lipca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Zjednoczone Królestwo) — Specsavers International Healthcare Ltd, Specsavers BV, Specsavers Optical Group Ltd, Specsavers Optical Superstores Ltd przeciwko Asda Stores Ltd

(Sprawa C-252/12) ⁽¹⁾

(Znaki towarowe — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 9 ust. 1 lit. b) i c), art. 15 ust. 1 oraz art. 51 ust. 1 lit. a) — Podstawy stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Pojęcie rzeczywistego używania — Znak towarowy używany w połączeniu z innym znakiem lub jako część złożonego znaku towarowego — Kolor lub kombinacja kolorów, w jakich znak towarowy jest używany — Renoma)

(2013/C 260/27)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Specsavers International Healthcare Ltd, Specsavers BV, Specsavers Optical Group Ltd, Specsavers Optical Superstores Ltd

Strona pozwana: Asda Stores Ltd

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Wykładnia art. 9 ust. 1 lit. b) i c), art. 15 i 51 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (wersja ujednolicona) — Pojęcie rzeczywistego używania znaku towarowego — Łączne użycie graficznego i słownego znaku towarowego, które zostały zarejestrowane oddzielnie — Znak towarowy zarejestrowany bez wskazania koloru, ale używany w konkretnym kolorze, co powoduje występowanie u części odbiorców skojarzeń między tym kolorem a znakiem towarowym

Sentencja

1) Artykuł 15 ust. 1 i art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego należy interpretować w ten sposób, że wymóg „rzeczywistego używania” w rozumieniu tych przepisów może zostać spełniony, jeżeli graficzny wspólnotowy znak towarowy

jest używany wyłącznie w połączeniu z nałożonym na niego słownym wspólnotowym znakiem towarowym i jeżeli połączenie tych dwóch znaków jest ponadto samo zarejestrowane jako wspólnotowy znak towarowy, pod warunkiem że różnice między postacią, w jakiej znak jest używany, a postacią, w jakiej został on zarejestrowany, nie zmieniają charakteru odróżniającego tego znaku w zarejestrowanej postaci.

- 2) Artykuł 9 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy wspólnotowy znak towarowy nie został zarejestrowany w kolorze, jednak jego właściciel powszechnie używa go w konkretnym kolorze lub w konkretnej kombinacji kolorów, w związku z czym znaczna część odbiorców kojarzy ów znak z tym kolorem lub z tą kombinacją kolorów, to kolor lub kolory użyte przez osobę trzecią w oznaczeniu, któremu zarzuca się naruszenie praw do wspomnianego znaku, są istotne dla całościowej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd lub czerpania nienależnej korzyści w rozumieniu tego przepisu.
- 3) Artykuł 9 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009 należy interpretować w ten sposób, że okoliczność, iż osoba trzecia używająca oznaczenia, któremu zarzuca się naruszenie praw do zarejestrowanego znaku towarowego, sama kojarzona jest przez znaczną część odbiorców z konkretnym kolorem lub z konkretną kombinacją kolorów, których używa w tym oznaczeniu, stanowi czynnik mający znaczenie dla całościowej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd i czerpania nienależnej korzyści w rozumieniu tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 227 z 28.7.2012.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 lipca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel — Belgia) — Citroën Belux NV przeciwko Federatie voor Verzekerings- en Financiële Tussenpersonen (FvF)

(Sprawa C-265/12) (¹)

(Artykuł 56 TFUE — Swoboda świadczenia usług — Dyrektywa 2005/29/WE — Nieuczciwe praktyki handlowe — Ochrona konsumentów — Oferty wiązane obejmujące przynajmniej jedną usługę finansową — Zakaz — Wyjątki)

(2013/C 260/28)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Citroën Belux NV

Strona pozwana: Federatie voor Verzekerings- en Financiële Tussenpersonen (FvF)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hof van beroep te Brussel — Belgia — Wykładnia art. 56 TFUE i art. 3 ust. 9 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywy dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22) — Uregulowanie krajowe w dziedzinie ochrony konsumentów zakazujące w sposób ogólny, z zastrzeżeniem wyjątków wymienionych w wyczerpujący sposób, wszelkich ofert wiązanych obejmujących co najmniej jedną usługę finansową

Sentencja

Artykuł 3 ust. 9 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywy dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych”) oraz art. 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisowi państwa członkowskiego, takiemu jak przepis sporny w postępowaniu głównym, który przewiduje ogólny zakaz, z zastrzeżeniem przypadków wymienionych w wyczerpujący sposób w ustawie, kierowania do konsumenta ofert wiązanych, których co najmniej jeden z elementów jest usługą finansową.

(¹) Dz.U. C 258 z 25.8.2012.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 18 lipca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud — Republika Czeska) — Green Swan Pharmaceuticals CR, a.s. przeciwko Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát

(Sprawa C-299/12) (¹)

(Ochrona konsumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 — Oświadczenia żywieniowe lub zdrowotne dotyczące żywności — Artykuł 2 ust. 2 pkt 6 — Pojęcie „oświadczenia o zmniejszeniu ryzyka choroby” — Artykuł 28 ust. 2 — Produkty opatrzone znakami towarowymi lub markami — Przepisy przejściowe)

(2013/C 260/29)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud